

Р Е Ш Е Н И Е

№ 9 1

гр. Перник, 10.05.2013 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на единадесети април две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура Перник – прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 392 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следно:

Производството е по реда на гл. XI от Административно процесуалния кодекс.

Образувано по иск на **М.Й.К.,*****, с правно основание чл.203 от АПК във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Претенцията е за обезщетяване на претърпени имуществени вреди, причинени от издадено строително разрешение от Община Перник, което по установения ред е отменено като незаконосъобразно със заповед №ДК-10-11/12.09.2007 г. на Началник РДНСК-Перник. Претендират се вреди в размер общо на 57 101.45 лв., описани в обстоятелствената част на исковата молба и конкретизирани с изрична молба в хода на съдебното производство.

Наред с това се претендира присъждане на законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Прави се искане за присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът по жалбата – Община Перник, в съдебно заседание оспорва изцяло предявения иск. Намира претенциите за неоснователни и недоказани, поради което моли същите да бъдат оставени без уважение.

Представя подробни писмени бележки.

Окръжна прокуратура Перник, конституирана като страна в съдебното производство на основание чл.16, ал.1 от АПК, във връзка с чл.10, ал.1 от ЗОДОВ, чрез своя представител намира, че исковата претенция е неоснователна и недоказана. Според чл.5, ал.1 от ЗОДОВ, ако лицето е допринесло за увреждането обезщетението се намалява, а ако е причинено по изключителна вина на пострадалия не се дължи. В конкретния случай ищецът е започнал строителство на свой риск, въз основа на строително разрешение, което не е влязло в сила, поради което не може да претендира настъпването на вреди от незаконосъобразен акт на общинската администрация.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, въз основа на становищата на страните и техните възражения приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът е собственик на апартамент №18, находящ се в блок №28, вх.В, кв.*** и 5,229% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото.

Собствеността се удостоверява с нотариален акт №41, том I, рег.№1028, дело №37/31.03.2006 г.

С молба вх.№06/ТР-4798/31.08.2006 г. до Община Перник, М.К.*** е заявил инвестиционни намерения, като е поискал одобряване на проект и издаване на строително разрешение за обект „Преустройство на апартамент и таван за жилищни нужди”. Издадено е строително разрешение №420/26.09.2006 г. от Гравния архитект на Община Перник, което е връчено на ищеца на 26.09.2006 г. Същият е изтеглил ипотечен кредит и на 21.06.2007 г. сключил договор със строителна фирма за осъществяване на преустройството.

На 08.08.2007 г. срещу издаденото строително разрешене в РДНСК-Перник е постъпила жалба от М. Н.***, Н. Б.*** и Н.П.***, заинтересовани лица по смисъла на чл.149, ал.2 от ЗУТ. Започналата проверка от РДНСК гр.Перник, констатира, че строително разрешение №420/26.09.2006 г., не е обявено по надлежния ред на заинтересованите лица, по реда на ГПК, така както е изисквала законната норма към момента на издаването му. Въз основа на тези констатации е издадена заповед №ДК-10-11/12.09.2007 г. на Началника на РДНСК гр.Перник, с която строителното разрешение е отменено като незаконосъобразно. При осъществения съдебен контрол относно законосъобразността на тази заповед не са установени основания за нейната отмяна. С решение № 310 от 19.12.2009 г., постановено по адм.д.№471/2009 г., на Административен съд гр.Перник е оставена без уважение жалбата на М.Й.К.*** срещу заповед №ДК-10-11/12.09.2007 г. на Началника на РДНСК гр.Перник. Решението е влязло в сила на 12.01.2011 г.

След осъществената проверка за законосъобразност заповед №ДК-10-11/12.09.2007 г. на Началника на РДНСК гр.Перник става стабилен административен акт и подлежи на изпълнение. Установения незаконен строеж подлежи на премахване.Със заповед ДК-02-ЮЗР-480/13.10.2011 г. на Началник РДНСК-ЮЗР е разпоредено премахване на строежа. До собственика е изпратена покана за доброволно изпълнение изх.№ П 79-07-00-049 от 10.01.2012 г.

В исковата молба и съгласно допуснатото изменение на същата в съдебно заседание проведено на 11.04.2013 г. се твърди, че от действията по премахването на строежа ищецът е направил следните разходи:

15 лв. за издаване на разрешение за строеж.

31 лв.за одобряване на проект за преустройство

23 999.19 лв. за СМР при осъществяване на преустройството.

5 554.66 лв. за премахване на строежа и възстановяване на покрива.

150 лв. направени разноси по адм.д.№471/2009 г. по описа на АС –Перник,

27 261.30 лв. разноси във връзка с изтеглен ипотечен кредит за осъщесвяване на преустройството.

Всички тези разходи не биха били направени, ако общинската администрация не е издала документ, който в последствие се е оказал незаконосъобразен. Ето защо, според посоченото в исковата молба, е налице основание сумата от 57 102.45 лв. да бъде претендирана като имуществена вреда от претърпяна от незаконосъобразен акт на общинската администрация, който е отменен по надлужния ред. Върху размера на посочената вреда се претендира и присъждане на законната лихва, от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна, съдът намира следното:

По допустимостта на исковата претенция:

В производствата по обезщетение за вреди по реда на чл.203-207 от АПК, законодателят е въвел допълнителна предпоставка за допустимост на претенцията –

акта или действието от които се претендира да са настъпили вреди да е отменен като незаконосъобразен по надлежния ред. В конкретния случай вредите се претендират от отменено строително разрешение № 420/26.09.2006 г. Констатирането на незаконосъобразността му е станало по надлежния ред - строителното разрешение е оспорено по реда на чл.216, ал.1 ,т.2 от ЗУТ пред РДНСК гр.Перник.След извършена проверка е констатирано, че същото не е връчено по надлежния ред на етажните собственици и липсва тяхното съгласие при издаването му. На основание тази констатация строителното разрешение е отменено със заповед ДК-10-11/12.09.2007 г. на Началника на РДНСК гр.Перник. След влизане в сила на тази заповед осъщественото строителство е премахнато. Въпреки, че акта по силата на който е последвало премахване на постройката, не е на Кмета на Община Перник, това е административният орган, който разполага с правосубектност и срещу който може да бъде надлежно упражнено правото на иск. В този смисъл надлежна страна в производството е Община Перник, тъй като това е юридическото лице, чиито орган е постановил незаконосъобразен акт.

От изложените в исковата молба твърдения и с оглед представените писмени доказателства, съдът приема, че ищецът има право да предяви иск по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, като Община Перник притежава необходимата процесуална легитимация да бъде ответник в това производство.

По основателността на иска:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Фактическият състав, който следва да бъде налице, за да възникне отговорността включва няколко кумулативно изискуеми предпоставки: незаконосъобразен акт на административен орган, настъпила имуществена или неимуществена вреда и причинна връзка между акта и вредата, при която вредата да е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт. Вредите, които подлежат на компенсация, могат да бъдат имуществени-когато се накърнява имуществено патримониумът на правния субект, при претърпяна загуба или пропусната полза и неимуществени – когато се засягат сериозно личното достойнство на гражданина или му се причиняват болки и страдания, като субсидиарното прилагане на чл.52 от ЗЗД дава възможност обезщетението за последните да се определя по справедливост. В конкретния случай, исковата претенция е насочена към обезщетяване на нанесените имуществени вреди, представляващи претърпени загуби от издаденото незаконосъобразно строително разрешение.

Вредите, като резултат от незаконосъобразна административна дейност, каквато в конкретния случай се претендира не са прогнозни, а конкретни стойности които следва да бъдат установени от ищеца, върху който в настоящото производство лежи доказателствената тежест. За доказване на исковата претенция по делото е допусната и изслушана съдебно техническа експертиза, която е приета неоспорена от страните. От експерта е изготвено остойностяване на разходите относно изграждането и премахването на обекта съгласно инвестиционния проект и разрешение за строеж №420/26.09.2006 г. При премахването са оценявани само тези елементи които са действително отстранени. Посочените суми се основават на средни цени в строителството за периода, през който е изграждан и съответно премахван обекта. Според констатираните разходи е допуснато изменение на исковата претенция с молба депозирана по делото в с.з. проведено на 11.04.2013 г.

Вредите претендирани от ищеца са в размер на 57 102.45 лв. и представляват разходи за извършване на строителни работи по изпълнение на разрешението за строеж и в следствие за неговото доброволно премахване. На основание чл. 1, ал. 1 и чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е., които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Претендираните в настоящото производство вреди не са в пряка причинна връзка с отмененото разрешение за строеж № 420/26.09.2006 г., тъй като строителните работи по изпълнение на преустройството са започнали и са били извършвани преди този акт да влезе в сила. В тази връзка следва да се отбележи, че разрешението за строеж е от административните актове, които влизат в сила едва след като бъде съобщено на заинтересованите страни (чл. 149, ал. 1 ЗУТ). От доказателствата по делото е видно, че това не е направено и фактите и обстоятелствата по уведомяването на заинтересованите страни са били установени със сила на пресъдено нещо по адм.д.№ 471/2009 г. по описа на АС Перник.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. В случая няма спор между страните, че има отменен административен акт. Спорът е дали има причинна връзка между търпените от ищеца вреди и отменения административен акт.

Съдебната практика определя пряката последица като директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе незаконосъобразния административен акт и ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Затова под преки вреди се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, които са адекватно следствие от увреждането – отмяната на административния акт. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. В случая няма причинна връзка между отмененото разрешение за строеж и претърпените вреди изразяващи се в закупуване на строителни материали, изграждане на обекта и в следствие неговото доброволно премахване. Това е така, защото по делото е безспорно установено, че строителството на обекта е било извършвано преди издаденото разрешение за строеж да е влязло в сила. Строителството е изпълнявано в период докато въпросът за неговата законосъобразност е бил висещ.

Не се споделят изложените аргументи в писмените бележки представени по делото от процесуалния представител на ищеца, че надлежно е било уведомяването за издаденото строително разрешение на всички заинтересовани лица и при започване на строителството е бил налице един стабилен административен акт. Законът за устройство на територията не предвижда възможност уведомяването на заинтересованите лица да се извършва общо, чрез управителя на етажната собственост. Такава възможност е предвидена в Закона за собствеността, по реда и при условията на чл. 47, ал. 1 - след изрично упълномощаване от общото събрание от етажните собственици. Както в административното производство, така и в съдебната фаза не са ангажирани доказателства, лицето, сочено като управител на етажната собственост да е било упълномощено да представлява собствениците и носителите на други вещи

права в нея. Липсват и доказателства, че е налице надлежно връчване на останалите собственици в бл.28, на кв.Твърди ливади, които са имали качеството на заинтересовани лица.

Въз основа на горното, решаващият състав намира, че в конкретният случай са заявени за обезщетяване вреди, които нямат характер на пряка и непосредствена последица от соченото от ищеца увреждане, а произтичат от неспазена административната процедура по разрешителния режим за изграждане на сграда.

Искът за присъждане на законната лихва, като акцесорно задължение, което зависи от уважаването на основната искова претенция, също не следва да се уважава. Лихвите по своята същност са обезщетение за вредата произтичаща от забавено изпълнение на определено задължение, имащо за предмет определена сума пари, след като това задължение не е установено безспорно, то и претенцията за лихви върху него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, **съдът**

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения иск от **М.Й.К.,*****, с правно основание чл.203 от АПК във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ:/п/